

ligheden at gøre, det er nærmest tom Tale. Kendsgerningerne vise, at Smaamanden hver Dag betaler et mægtigt Bidrag til Militærvæsenets Opretholdelse, og at Smaamanden gennem sine Bidrag ogsaa vil blive berørt i Fremtiden af den Nyordning paa Militærvæsenets Omraade, som man nu er i Færd med at etablere.

Men de kolossale nye Udgifter til Militærvæsenet betyde endda mere end disse direkte Skattepaalæg og Udskrivninger af Statskassen. De betyde ogsaa en Standsning af det Reformarbejde, som Smaamanden havde Grund til at vente skulde blive paabegyndt. Der har været givet Løfter og navnlig før Systemskiftet talrige Løfter om, i hvilken Grad Venstre vilde fremme Reformarbejdet. Talrige Udtalelser foreligge, hvori Venstre tilkendegiver, i hvor høj Grad Reformarbejdet tiltrænges til Fordel for Smaamanden. Hvis det var Meningen, at de Herrer vilde værne om Smaamandens Interesser, saa burde de utvivlsomt stemme for vort Forslag om at anvende de 2—3 Millioner, eller hvor meget det nu er, man venter der skal indkomme ved den nye Skat, til Fordel for faderløse Børn. Der er efter Statistikken omtrent 12,000 Enker her i Landet under Fattigforsørgelse, og om henvend Halvdelen eller en Tredjedel af dem erklæres det, at de og deres Børn udelukkende af den Grund ere under Fattigforsørgelse, at de have mistet deres Forsørgere. Her var et Omraade, hvor nogle Millioner var vel anvendte til Fordel for de Børn, der kun have det i høj Grad karrige Fattigvæsen at ty til, og her kunde de Herrer faa Lejlighed til at bevise, at Smaamandens Interesser virkelig laa dem paa Hjerte, og at det var mere end tom Tale, naar de sige, at Smaamanden ikke skal rammes ved denne Lejlighed.

Om Sagen i øvrigt skal jeg tillade mig at sige, at den Respekt, som Højre altid har hævdet, man skulde nære for Sagkundskaben og for Højres Krav med Hensyn til Militærvæsenets Ordning, rokkes unægtelig stærkt, naar man ser den Uenighed, der er i Højre og mellem Højre og Sagkundskaben vedrørende de militære Foranstaltninger. Selvfølgelig er Højre nu som tidligere Forkæmper for Militarismen, og enkelte have endda paa Valgdagen erklæret, at alt andet end denne Sag var dem ganske ligegyldigt. Men de samme Folk, som ikke tage synderligt Hensyn til den Sagkundskab, der kræver Hospitaler for Tuberkulose og Kræft osv., have altid staaet som de stærkeste Talsmænd for, at

vi skulde tage Hensyn til Sagkundskaben vedrørende Militærvæsenet. Men nu synes de, som det allerede er nævnt, i høj Grad at svigte Sagkundskaben. Højres Ordfører, det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), fremkom forleden med en Udtalelse, der findes paa Spalte 894, og som forekommer mig saare kostelig, naar man tager i Betragtning, at de Folk altid have hævdet, at vi skulde spørge Sagkundskaben. Han siger: „I denne Forbindelse maa jeg maaske indskyde, at Sagkundskaben ikke med Rette kan blive hørt og ikke kan blive taget med paa Raad, naar Talen er om Landbefæstningens Desarmering og Nedlæggelse. Et saadant Krav maatte Sagkundskaben selvfølgelig modsætte sig“. Sagkundskaben bliver altsaa ikke spurgt om Fæstningens Desarmering og Nedlæggelse, thi det ved man, Sagkundskaben vil udtale sig imod. Det er et politisk Spørgsmaal, siger det ærede Medlem, men om alt det andet skal Sagkundskaben spørges, og der haaber man, at man „saavidt muligt“ vil tage Hensyn til den. Det forekommer mig, at naar Højre er kommet dertil, at de sætter Sagkundskaben ud af Spillet om noget af det vigtigste i Militærordningen, om Fæstningen, saa er der ikke megen Grund til at tage det alt for alvorligt, naar de paa kalde vor Respekt for Sagkundskaben paa det militære Omraade.

Jeg skal saa tillade mig at sige et Par Ord til den ærede Ordfører, det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), der talte om vort Forslag om Folkeafstemning, og som blandt andet sagde, at det eneste Sted, hvor der stod en Kandidat paa Standpunktet: Folkeafstemning, var i Faksekredsen, hvor Socialdemokraterne og de Radikale alligevel ikke stemte paa ham. Det ærede Medlem har utvivlsomt ikke rigtigt fulgt med, naar han siger dette. Der stod nemlig i Faksekredsen ikke een, men tre Repræsentanter paa Standpunktet: Folkeafstemning. Man valgte den, man syntes bedst om, og det blev mig, og det var maaske en Sorg for det ærede Medlem, der utvivlsomt hellere vilde have den Modkandidat, han sigtede til, valgt. Men det var nu heller ikke det eneste Sted, hvor der stod en Kandidat paa Kravet om Folkeafstemning, thi det stod der overalt, hvor Socialdemokratiet stillede Kandidater op, og det var jo i 70 Kredse. De stillede sig alle paa et Program, hvor det hedder, at vigtige Spørgsmaal skulde underkastes Folkeafstemning, og ved de Lejligheder, hvor jeg er bleven spurgt om min Stilling